

Невимовні речі

КУПИТИ

Про книгу

Життя в провінційному містечку десь у Міннесоті 1980-х видається цілком щасливим. Кассі мешкає на фермі, любить школу й потай закохана в наймилішого однокласника. Так, її батьки влаштовують чудернацькі вечірки, але навіть до дивакуватих гостей підлітка вже була звикла.

Усе змінюється, коли в Лілідейлі з'являється мисливець за дітьми. Один за одним зникають хлопці. І один за одним повертаються... зміненими: агресивними, похмурими відлюдьками. Те, що з ними сталося, породжує страшні чутки. Невдовзі денне світло побачать тутешні небезпечні таємниці. І Кассандрі доведеться виживати у світі дорослих, де кожен гріх має виправдання, а непростачна сама лише правда.

ПРОЛОГ

Запах, насичений самотнім криком того підвалу із земляною підлогою, жив усередині мене.

Звичайно він ховався у найтемнішому закутку мого мозку, але щойно я згадувала про Лілідейл, виповзав назовні і душив мене. То був сморід печерної істоти, задущливий сморід великого сонного чудовиська, голодного, з роззявленою пащею. Замість зубів у нього були консервні банки, а на місці піднебінного язичка звисав шнур-вимикач однісінької лампочки. Чудовисько у печері спокійно й терпляче чекало, поки сільська дітвора спуститься по його східцях.

Воно дозволяло нам намацати вмикач.

Наші пальці хапалися за шнурок.

світло!

Але це було останнє полегшення, яке ми відчували — разом із солодощами, сонцем, срібними монетами й останніми радощами життя. А потім звір ковтав нас із головою і перетравлював тисячу років.

Направду це не так.

Мені часто казали, що у мене винятково бурхлива уява.

Підвал не був чудовиськом.

Чудовиськом був чоловік.

І цей чоловік не був пасивним. Він полював.

Після того вечора я не повернулася до Лілідейла. Поліція, а потім мама запитали, чи хочу я щось забрати зі своєї кімнати, а я відповіла, що ні, не хочу. Я не була якась дурепа, просто мені було тринадцять — люди часто плутають одне з іншим.

Тепер, коли я повернулася додому на його похорон, цей підвальний сморід напав на мене з іще більшою силою, вчепившись рибальським

гачком глибоко в моє обличчя, там, де ніс поєднується з мозком. Запах просочився навіть у мій сон, переконуючи мене, що я знову в пастці у тому могильному підвалі. Я кидалася і кричала так, що мій чоловік просинався.

Тоді він обіймав мене. Він знав мою історію.

Принаймні так йому здавалося.

Я розповіла її у своєму першому романі. Під час авторського туру країною я поділилася з читачами тим, що надихнуло мене на написання книжки. Але чомусь я ніколи не казала про ланцюжок, жодній душі, навіть Ноеві. Можливо, відчувала, що це для мене занадто велика цінність.

Або ж просто боялася, що зроблю із себе посміховисько.

Я заплющувала очі й уявляла собі літачок. Можливо, за сучасною міркою, той ланцюжок занадто важкий, але тоді, у 1983 році, це був крик моди. Кулон у формі паперового літачка, вилитий із золота, так само як і ланцюжок.

Я вірила, що ланцюжок з літачком — моя перепустка до життя десь поза межами Лілідейла.

Звісно, я і не думала, що зможу на ньому полетіти. «Та ти шо», — як ми тоді казали. Але хлопець, який носив цей ланцюжок... Габріель... Я була переконана, що він усе змінить.

Мабуть, так воно і сталося.

РОЗДІЛ 1

— П'ятнадцять два, п'ятнадцять чотири і пара на шість, — Сефі всміхнулася.

Тато відповів їй посмішкою через стіл.

— Цілком непогано. Касс?

Я поклала свої карти, намагаючись приховати зловтіху, але мені це не вдалося.

— П'ятнадцять два, п'ятнадцять чотири, п'ятнадцять шість і збіг на десять!

Мама пересунула наш кілочок.

— Ми виграли.

Я виконала плечима тріумфальний танок.

— Якщо хочеш, Сефі, я можу давати тобі уроки.

Вона закотила очі.

— Уроки чого? Як зіпсувати забаву?

Я зареготала й ухопила жменю попкорну. Мама приготувала величезну миску попкорну, щедро посипавши його сіллю та дріжджовими пластівцями. Це було годину тому, коли ми тільки розпочали вечір ігор. Ми майже все ум'яли, й у мисці лишилися здебільшого недосмажені зерна кукурудзи, так звані старі панни. Я копирсалася у пошуках тих, на яких було видно трохи білого. Як на мене, найкращий смак мають саме ті зерна, які лише частково розкрилися.

Тато встав з-за столу.

— Налити ще? — спитав, показуючи на напівпорожню мамину склянку, що підтіла в липкому травневому повітрі.

Цього року літо прийшло раніше — принаймні так казав мій учитель біології, містер Паттерсон. Казав, що така примхлива погода зіпсує посіви.

Схоже, він був цим стурбований, але б'юся об заклад, що не лише я з нетерпінням чекала на спекотні канікули. Ми із Сефі планували засмагнути мов печені боби і освітлити наше темне волосся. Вона чула від подруги її подруги, що дитяча олія на шкірі та оцтова вода на волоссі спрацюють так само, як і коштовні олії для засмаги з кокосовим ароматом та сонцезахисні креми Sun In. Ми навіть перешіптувалися, що позасмагаємо голяка — якщо знайдемо місце на межі нашого обійстя, де ліс межує з дренажною канавою. Від цієї думки я за-тремтіла. Хлопцям подобалася рівна засмага. Я дізналася про це, дивлячись «Маленьких спокусниць».

Мама підняла свою склянку і спорожнила її, перш ніж віддати татові.

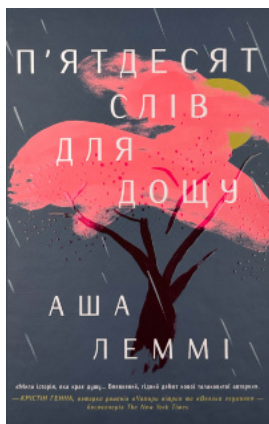
— Дякую, любий.

Він підійшов до неї, нахилиючись для глибокого поцілунку, перш ніж забрати склянку. Тепер я закотила очі разом із Сефі. Мама і тато — хоча переважно тато — регулярно намагалися переконати нас, що нам дуже

пощастило, що вони досі такі закохані. Але, як на мене, це було огидно.

Тато відірвався від поцілунку з мамою і помітив вираз наших облич. Він засміявся своїм сиплим сміхом, відставивши обидві склянки, щоб мати змогу вільно масувати мамині плечі.

Рекомендована література

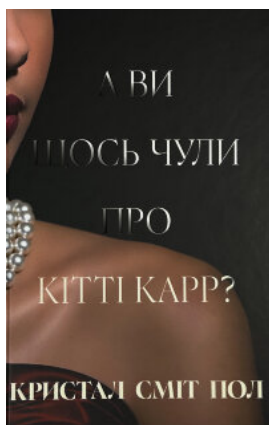
П'ятдесят слів для дощу

Щоденник покоївки

Що приховує ліс

А ви щось чули про Кітті Карп?

Бий. Біжи. Замри

Мій утрачений елемент. Том 2

Перейти до категорії
Трилер

КУПИТИ